

*idiwītjanaḡ

Runic: |X| |P| |↑| |↘| |P| |P|

Pronunciation: /,i.di.'wi:.ti.ja.nã/

verb · Weak class 1

Meanings

to revile, insult, mock

Etymology

From *idiwīta ('shame, disgrace, insult') + *-janaḡ.

Conjugation

Present active

Person	Indicative	Subjunctive	Imperative
1st singular	idiwītijō	idiwītijauḡ	—
2nd singular	idiwītīsi	idiwītijais	idiwītī
3rd singular	idiwītīḡpi	idiwītijai	idiwītijapau
1st dual	idiwītijōs	idiwītijaiw	—
2nd dual	idiwītijapiz	idiwītijalpiz	idiwītijapiz
1st plural	idiwītijamaz	idiwītijaim	—
2nd plural	idiwītīḡp	idiwītijalp	idiwītīḡp
3rd plural	idiwītijanḡpi	idiwītijain	idiwītijanḡpau

Present passive

Person	Indicative	Subjunctive
1st singular	idiwītijai	—
2nd singular	idiwītijasai	idiwītijaisau
3rd singular	idiwītijapai	idiwītijaipau
1st dual	—	—
2nd dual	—	—
1st plural	idiwītijanpai	idiwītijainpau
2nd plural	idiwītijanpai	idiwītijainpau
3rd plural	idiwītijanpai	idiwītijainpau

Past

Person	Indicative	Subjunctive
1st singular	idiwītīdō	idiwītīdēdī
2nd singular	idiwītīdēz	idiwītīdēdīz
3rd singular	idiwītīdē	idiwītīdēdī
1st dual	idiwītīdēdū	idiwītīdēdīw
2nd dual	idiwītīdēdudiz	idiwītīdēdīdiz
1st plural	idiwītīdēdum	idiwītīdēdīm
2nd plural	idiwītīdēdud	idiwītīdēdīd
3rd plural	idiwītīdēdun	idiwītīdēdīn

Non-finite Forms

Infinitive	Present Participle	Past Participle
idiwītijana	idiwītijandz	idiwītīdaz

Descendants

***idiwītjan** (Proto-West Germanic)

edwītan (Old English)

***idiwītijan** (Proto-West Germanic)

itawīzen (Old High German)

itewīzen, itwīzen (Middle High German)

𐌹𐌳𐌿𐌽𐌿𐌳𐌰𐌹𐌳𐌰 (idweitjan) (Gothic)

[View on Wiktionary.](#)